

[Bjerring.]

enes om Betingelserne for en saadan Af-
løsning. Flertallet erklærede sig ude af
Stand til at paavise en praktisk Maade,
paa hvilken Afløsningen kunde ske. I
Aarene 1896, 1897 og 1898 fremlagde Ju-
stitsminister Rump Forslag til Ændringer
i Apotekerlovgivningen, men lod Spørgs-
maalet om de reelle Privilegier ligge. Den
13. Marts 1908 nedsattes den store Medici-
nalkommission, men her naaedes lige saa
lidt til Enighed om Ophævelse af de reelle
Privilegier. Værdien ansattes paa det Tids-
punkt til 18 Mill. Kr. Denne store Sum
virkede afskrækkende, og Diskussionen om
Afløsningsspørgsmaalet blev resultatløs. I
denne Kommission sad to af mine Parti-
fæller, Harald Jensen og Sigvald Olsen,
og de udtalte sig for Stats- og Kommune-
drift, men herfor var der paa dette Tids-
punkt ingen Stemning i Kommissionen. Der
var heller ingen Stemning for fuldstændig
fri Apotekernæring.

Den 29. April 1913 vedtoges en Lov
om Apotekervæsenet i Danmark, og det er
den Lov, paa hvilken den nuværende Apo-
tekerordning hviler. Denne Lov maa be-
trages som et Fremskridt fra den hidtil
bestaaende Lovgivning i rent teknisk Hen-
seende, idet Loven blev mere overskuelig,
og et stort Antal Forordninger, Plakater,
Reskripter, Kancelliskrivelse o. s. v. faldt
bort, og Hovedindholdet af disse blev op-
taget i Loven i et mere forstaaeligt Sprog.
Men det blev heller ikke denne Gang til
nogen virkelig Reform af Apotekervæsenet,
og Spørgsmaalet om de reelle Privilegier
forblev stadig uløst.

Det her foreliggende Forslag er i sin
Affattelse klart og tydeligt. Der kommer
herved mere System i Apotekerlovgivnin-
gen. Men dette er dog ikke Hovedsagen.
Det, der er Hovedsagen, er dette, at der
for første Gang kommer et Lovforslag, der
betyder en virkelig Reform, idet det gamle
Stridsspørgsmaal vedrørende Apotekerord-
ningen og de reelle, salgbare Privilegier
tages op til Løsning. Jeg skal nævne
Hovedpunkterne i den foreslaaede Ordning.

De reelle, salgbare Apotekerprivilegier
afløses, og derved opnaas følgende Fordele:
Man kommer bort fra den nuværende usunde
Overkapitalisering af de reelle Apoteker-
privilegier, der har været Hovedgrunden til
de høje Medicinpriser, som maa udredes af
de syge og svage, og som derfor virker
særligt tyngende.

Jeg skal nævne nogle Eksempler ved-
rørende denne Overkapitalisering. Jeg fore-
tog en Opgørelse over dette, da jeg for

nogle Aar siden her fra Tingets Talerstol
beskæftigede mig med Apotekerspørgsmaa-
let, og denne viser, at der i de mellemlig-
gende Aar er foregaaet en usund Over-
kapitalisering af vore Apoteker. Jeg skal
nævne, at f. Eks. Kolding Løveapotek i
1906 blev solgt for 495 000 Kr. og i 1915
for 600 000 Kr. Ringkøbing Apotek blev
i 1910 solgt for 300 000 Kr. og i 1923 for
550 000 Kr. Aalborg Løveapotek blev
1915 solgt for 500 000 Kr. og i 1921 for
700 000 Kr. Æbeltoft Apotek blev i 1910
solgt for 182 000 Kr. og i 1918 for 225 000
Kr. Holstebro gamle Apotek blev i 1904
solgt for 360 000 Kr. og i 1917 for 465 000
Kr. Og fra den nyere Tid skal jeg nævne et
Apotek — jeg husker ikke nu Navnet paa
Apoteket —, men det blev i 1919 solgt
for 550 000 Kr., i 1925 for 625 000 Kr. og i
1930 for 1 050 000 Kr.

Man kan se, at der paa dette Om-
raade er foregaaet et ganske uanstændigt
Jobberi med de reelle Privilegier, og der
er ingen Tvivl om, hvem der skal betale
denne Opskrunding af disse Papirværdier.
Der er ingen andre til at betale den end
Medicinforbrugerne, og det er, som jeg sagde
før, de syge og svage. Det havde vist været
formaalstjenligt, om man op gennem Aarene
havde haft en klækkelig Værdistignings-
afgift, som skulde være tilfaldet det offent-
lige, og som kunde have lagt en forsvarlig
Bremse paa denne Opskrunding af de reelle
Privilegier. Man opnaar ved dette Forslag
at faa standset hele denne Overkapitalise-
ring og faar derved lagt Grundstenen til at
skaffe Forbrugerne lavere Medicinpriser,
og man kommer desuden bort fra det højst
uheldige Forhold, at Pengene kommer i
første Række og Kvalifikationerne i anden
— dette behøver ingen anden Paavisning
end den, jeg gav i Begyndelsen af min Tale.
Til syvende og sidst opnaas der ogsaa dette,
der er af den største Vigtighed, at der
bliver mere Ensartethed i hele Apoteker-
lovgivningen, hvilket er en uomtvistelig
Fordel. Dertil kommer, at denne Ordning
efter min Mening er af en saadan Beskaffen-
hed, at den ikke træder nogens berettigede
Interesse for nær.

Midlerne til denne Afløsning af de reelle
Privilegier tilvejebringes dels ved Tilskud
fra Apotekerfonden og dels ved, at der
paalægges de nuværende Indehavere af de
reelle Privilegier en Amortisationsafgift
gennem en længere Aarrække, nemlig 32
Aar. Det er en lang Tid. Jeg kunde
ønske, at det kunde have foregaaet noget
hurtigere, men jeg kan godt indse, at dette
ville støde paa mange Vanskeligheder og